

JENEI GYULA
Ritmuszavar

*extraszisztolé – amikor versben
olvastam, rákerestem e szóra. vagy úgy?
ilyen nekem is van néha: félreвер
a szívem.*

*az éjjel fölriadtam, hogy összevissza
dübög. mintha ki akarna ugrani
valami nemkívánatosból – vesztett
háborúból bizonytalan jövőbe.
félreвер, s én félve vergődöm, forgolódom
az ágyban. nem is egyszerűen
félve, hanem befelé szűkülve,
rászűkítve a félig még kába tudatot
az elmúlásra. lábam, kezem kihül,
miközben kiver a veríték.
nem ismeretlen ez az extramicsoda-
félreверés. csak korábban ritkán jött,
ritkán ijesztgetett. most meg sűrűvé
veri bennem a halálfélelmet,
légiüres térben lebegő tárgyhoz
teszi hasonlóvá a valóságot.
a megszokott, kedves szuszogásokat,
az óraketyegést, a fűtőcsövekben
korgó vízáramokat, a hajnali utca
bizonytalan, félismerős zörejeit
fölülírják a kihangosult
szívütések.*

*felkelek, szűnik, visszafekszem, kezdődik
újra a ritmuszavar, mintha nem lehetne
újrakezdés, mintha nem lenne
megbocsátható minden vétek
és ölelés.*

*kelek, fekszem, próbálgatom
gyérülő lehetőségeim sorát. a szoba
reménytelen zártsága felerősíti
a klausztofóbiát. kinézek a redőnyön,
hogy megkapaszkozzak valami isten
háta mögötti csillagban. kint december
kóstolgatja a távoli hajléktalanokat, jéggé
halmazállapotossítja az időt. fagyott
szívek szállnak a táguló űrben
a lassan, szabályosan pulzáló
égitestek felé.*

ha oldalra fekszem, ha hanyatt, kicsit
szűnik a félreverés, de ahogy belakom
az új testhelyzetet, kezdődik ismét
a szabálytalan ütészváltás. félreveri
a szívet a lélek. szívem, mondom halkán,
baj van. semmi vész, nyugtat félálomban
feleségem. pszichés az egész. tudom,
de hátha mégsem! ám ő már alszik újra
mélyen, én meg újra és újra érzem: milyen
magányosak vagyunk
e földi létben.

átmegyek tévét nézni a másik szobába.
ülve jobb. megnyugszom: talán
megérem a reggelt. talán aludni is tudok.
de ahogy visszafekszem, összevissza üt
megint. forgolódom, belakom a test-
helyzeteket. reggelig ébren
alszom kicsit.

napok óta kialvatlanul lézengek. napközben
elvagyok, de ha lefekszem – pavlovi
reflex – összevissza dübög, ver szívemben
a feltételes félelem. van, hogy egy éjszaka
hatszor átmegyek tévézni. már nem értem,
amit nézek. fáradt vagyok. és tévézés
közben is félrever. beütöm a keresőbe:
extraszisztolé (lám, versekből is tanul
az ember). fórumok tanácsai
között tévelygek. a mozgás állítólag
segít. mozgok. valahogy kibírom
az időpontig, amit az orvostól
kapok.

túl a szilveszteren. január van, szerda.
vajon a félelem is elfárad, nemcsak a test?
várok soromra a kórházban. vérnyomás,
ékágé, ultrahang, terheléses vizsgálat. jönnek-
mennek a betegek, az orvosok. néha szólnak
hozzám, néha elcsípek egy-egy mondatot,
néha tolnak valakit a folyosón. infúziók,
csövek lógnak belőle. tegnap még talán
semmit sem sejtett. otthon evett,
szeretkezett.

vizsgálóasztalon fekszem, elektródák
csüngenek rajtam. hoppá! egy mellé-
ütés.
vagy kettő is? folyosón várok
az eredményhirdetésre. már közömbös

vagyok. vagy
 mégsem? csak
 meg-megpi-
 hen
 a szorongás,
 hogy aztán
 újult erővel
 verje
 mellkasom.
 semmi gond,
 nyugtat az
 ismerős
 orvos: negatív
 státus, kom-
 penzált
 keringés,
 ártalmatlan
 ritmuszavar.
 mozogjak
 sokat,
 terhelhető
 vagyok. még.
 haladékot
 kapok: evésre,
 munkára,
 szeretkezésre,
 gyerekn-
 evelésre.

extraszisztolé.
 szikrázik a
 hó. a nap,
 ez a távoli
 csillag hide-
 gen ragyog.
 hányadik
 telem már ez?
 s hányadik
 lenne
 – ha vis-
 szafelé szá-
 molnám?

..
 a - ki
 :
hat - va - na - dik
 ...
 esz - ten - dő - det
 be - tölt - vén
 ...
 á m
 ...
 mil - li - árd'
 é - ve ket
 ...
 M . G . LT . L
 :
 n i n c s
 szük - sé - ged
 ...
 m á r
 ...
 - han gya - se rény -
 ...
 dol - gos
 ...
 gyil - kos - (ok) - ra